

zakipelo — kakor solnčen prah, kakor drobne kaplje v zlati luči.“

„Kakor je prišla, tako je odšla?“

„Šla je, in čez leto se je vrnila, in čez dve leti se je vrnila, in oči so se čudile: kakor bi posijalo solnce izza oblakov in obsijalo pritajeno, skrito krasoto, v temo in noč zavito. Postajala je krasna; vsa se je izpremenila, samo oči vedno iste. — Glej jih

„In si pozabil nanjo?“

„Šel sem dalje svojo pot, ki sem jo zopet vzrl in se spomnil nanjo; odprla so se mi velika vrata in se zopet zaprla za menoj. — Tiste dni sem se oklenil njenega spomina bolj kakor prej kdaj; — življenja se mi je zahotelo, smeha, radosti; pa jih ni bilo: — samo solnčnega prahu, jasnega, svetlega, veselja, ničesar drugega si nisem želel, čisto nič,

OPRAVLJIVKE

VACLAV BROŽIK

tam spodaj; lic ji ne vidiš, pa ji vendar zreš v oči; brez dna so, nič ne veš, niti slutiš ne, kaj se skriva globoko, globoko v njih.“

„No, in ti si pozabil na svojo ravno pot, zašla ti je noga?“

„Ni mi zašla noga, a na pot bi bil kmalu pozabil.“

„Zašel si in se začel potapljati v morju?“

„Morda bi se bilo res tako zgodilo.“

„Pa se ni?“

„Prišlo je drugo vmes: hud udarec, hud in nepričakovan, hipna in nenadna smrt matere; to me je zdramilo in streznilo.“

kakor mi je Bog priča. — Obšlo me je včasih kakor črn, mračen obup.“

„In ti si bil šibak?“

„Nisem bil šibak! Bojeval sem se, omahoval sem, pa nisem omahnil: bojeval sem se z vsemi silami proti morju in noči, proti brezdanjosti in brezmejnosti, posejani z jasnimi zvezdami. Leto dni boj na življenje in smrt. Čez leto dni me je obiskala; lepa je bila takrat, da bi brezbožnik pokleknil pred njo. Nisem trenil z očesom; — presenečen, preplašen skoro, kakor človek, ki stopi nenadoma na morski breg; hipoma in nepričakovano se mu odpre morje pod nogami, srce mu za hip zastane. — Ampak